

Hein Verbeek, scheidend rolgemachtigde

Begin oktober viel bij veel Amsterdamse advocaten een onheilstijding van formaat op de mat: per 1 januari 2012 zal Hein Verbeek zijn praktijk als rolgemachtigde bij de Amsterdamse rechtbank beëindigen. Reden voor het ABB om nog éénmaal langs te gaan in het kleinste kamertje van de rechtbank van waaruit Verbeek zijn omvangrijke praktijk runt.

Door: Job Nijssen en Jordi Rosendahl

Hele generaties Amsterdamse advocaten zullen niet beter weten dan dat Verbeek er is om in kantongerechtedprocedures als rolgemachtigde op te treden. Het was in 1976 dat Verbeek, net geslaagd voor zijn kandidaatsexamen rechten, noodgedwongen de praktijk van zijn vader overnam. Vader Verbeek had 28 jaar eerder hetzelfde gedaan met de praktijk van zijn vader. Op 1 januari a.s. komt er dus een einde aan drie generaties Verbeek als rolgemachtigde. Zijn eigen kinderen hebben andere interesses en de praktijk zal naar het zich laat aanzien niet worden overgenomen.

Verbeek zelf vindt dat wel begrijpelijk, hij heeft ook niet actief naar een opvolger gezocht. Wie wil er heden ten dage nog 80 uur per week buffelen, met uitzicht op hooguit drie weken reces per jaar? Deze drie weken worden binnen de rechtbank nota bene 'Verbeek-weken' genoemd en zijn tot stand gekomen op dringend verzoek van de voorzitter van de rechtbank, bevreesd als hij was dat Verbeek met zijn onmenselijk drukke schema op een dag ziek zou uitvallen. Verbeek vertelt erover alsof het van hem niet eens had gehoeven. Hij is in 35 jaar nooit één dag ziek geweest, heeft nooit één dag verzuimd.

De passie waarmee hij over zijn werk praat is enorm. Hoewel hij destijds eigenlijk niets te kiezen had en er door omstandigheden is ingerold, heeft Verbeek de mooiste baan ter wereld. Waar dat in zit? De afwisseling. Elke dag een nieuwe zaal vol Amsterdammers – en die zijn echt anders dan Utrechtters: brutaler. Verbeek vertelt dat zelfs de rechters er onderling over praten. Amsterdamse advocaten zijn anders, in de rest van het land wordt méér geschikt dan

in Amsterdam. En dan is er de uitdaging om elke dag opnieuw te zorgen dat de rol klopt. Houdt de techniek het? Wat staat er vandaag weer voor onverwachts te gebeuren? Bijna elke dag gebeurt er weer iets nieuws, ook procedureel.

Hoewel het systeem van de rol in 35 jaar hetzelfde is gebleven, is er toch veel veranderd – al was het alleen maar de omvang van het aantal zaken. In zijn beginjaren waren er 6.000 rolzaken per jaar, tegenwoordig zijn dat er 60.000. Op de vraag of ook de advocaten veranderd zijn in die 35 jaar valt een opvallend lange stilte. Uiteindelijk komt hij tot een weloverwogen oordeel. De advocaten zijn met hun tijd mee veranderd, ze zijn ongeduldiger geworden, maar ook veeleisender. Van alles wordt een bevestiging gevraagd, vertrouwen op het immense geheugen van Verbeek is er niet meer bij. Een geheugen dat toch legendarisch is onder Amsterdamse advocaten. Wanneer je belt over een zaak is doorgaans het noemen van één van de partijnamen voldoende om Verbeek op het juiste spoor te zetten. Verbeek zelf ziet dit niet als een verdienste, maar, zo moet hij toegeven, een goed geheugen is voor dit werk onmisbaar.

Het is echter niet alleen boekhouden wat Verbeek doet. Mensen vergeten vaak dat de rolzitting een echte zitting is, waar niet alleen een uitwisseling van stukken plaatsvindt. Elke dag worden er discussies gevoerd, heb je te maken met echte mensen en met echte problemen. Dat menselijk aspect is een belangrijke drijfveer voor Verbeek. Ook in de rechtszaal kan soms gesproken worden van het 'Mauro-effect'. "En dat vind ik een goede zaak", aldus Verbeek.

Toch zal digitalisering ook hier de toekomst zijn, reden ook waarom Verbeek verwacht dat er geen opvolger voor hem zal komen. Op dit moment is dat echter nog onvoldoende veilig, zelf zou hij nooit de boekhouding van een cliënt per e-mail versturen. En dus gebeurt dat nu nog veelal met echte papieren stukken die zich allemaal op enig moment verzamelen in de eigen kamer van Verbeek in de F-toren van de rechtbank.

Een wonderlijk fenomeen dat kamertje, het enige kamertje in de gehele rechtbank dat voor commerciële doeleinden wordt gebruikt. Het is een uitvloeisel uit vroeger tijden, maar in de loop der jaren nooit een rustig bezit gebleken. Het meubilair moest stuk voor stuk bij elkaar 'geregeld' worden en levert een bonte aanblik. Onder-

Verbeek: "De advocaten zijn met hun tijd mee veranderd, ze zijn ongeduldiger geworden, maar ook veeleisender. Van alles wordt een bevestiging gevraagd, vertrouwen op het immense geheugen van Verbeek is er niet meer bij."

houdsmedewerkers van de rechtbank gingen zijn deur doorgaans voorbij, met een gapend gat in het plafond als stille getuige.

Of er al een nieuwe bestemming voor het kamertje is weet Verbeek niet. Hij weet alleen dat zijn vertrek vast staat. Heel bewust heeft hij eerst al zijn cliënten aangeschreven alvorens hij zijn besluit aan de rechtbank zou melden. Beducht als hij was voor mogelijke pogingen om hem over te halen toch nog wat langer te blijven. Maar het is een beetje 'op' aan het raken. "Tegenwoordig zijn mensen langer jong en beginnen later met het opbouwen van een carrière en het stichten van een gezin. Mijn vrouw en ik zijn op jonge leeftijd met dit werk begonnen en kregen vroeg kinderen. We hopen nu eindelijk echt tijd te vinden voor alle hobby's die we hebben. Op de tennisclub hebben we bijvoorbeeld door alle verhinderdata nooit een toernooi kunnen spelen."

Tijdens de afronding van het gesprek neemt Verbeek nog stelling over de geplande verhoging van de griffierechten. "Een ongelofelijk onzalig plan. Mij valt op dat in de discussie daarover stevast de fout wordt gemaakt dat niemand lijkt in te zien dat de verhogingen uiteindelijk toch bij de minder draagkrachtige mensen terecht komen. Dat particulieren 'ontzien' worden en een lager griffierecht betalen is immers doorgaans slechts uitstel van executie, de torenhoge griffierechten die de bedrijven straks gaan betalen, komen in de meeste gevallen via de proceskostenveroordeling uiteindelijk weer bij de particulier terecht. Onbegrijpelijk, dat plan!"

Op 1 januari 2012 komt een einde aan drie generaties Verbeek als rolgemachtigde bij de rechtbank Amsterdam, de Amsterdamse advocatuur zal vertwijfeld achterblijven. Ter compensatie geeft hij mee: "vertrouw nooit op 'last minute', houdt altijd een goede rolagenda bij en houdt een marge van tenminste één dag." Doe er uw voordeel mee. ■